

Sygn. akt I C 1559/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w L.

przeciwko M. F.

o zapłatę kwoty 1.738,90 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1559/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luxembourg złożyła w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew, w którym zażądała zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej M. F. kwoty 1738,90 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23 września 2015 r. do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie tego żądania wskazała, że na podstawie umowy cesji z dnia 18 czerwca 2010r. nabył do wierzyciela pierwotnego (...) (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanej z tytułu świadczonych jej usług telewizyjnej kablowej/satelitarnej na podstawie umowy z dnia 18 października 2005r. o nr (...). Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c., a tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. W dniu wniesienia przedmiotowego powództwa zobowiązanie strony pozwanej przedstawiało się następująco:

- 1323,80 zł kwota niespłaconego kapitału,
- 414,10 zł kwota odsetek,
- 1,0 zł koszty dochodzenia roszczenia naliczone przez cedenta.

Powód wezwał pozwaną do zapłaty. W 24 maja 2013r. strony zawarły ugodę obejmującą swoim zakresem również inne zadłużenia przysługujące powodowi. Zgodnie z treścią ugody pozwana uznała zobowiązania, w tym dochodzone w niniejszym procesie, za istniejące i wymagalne w wysokości określonej w umowie ugody. Pozwana dokonała na poczet zadłużenia wpłat łącznie w wysokości 1069, 20 zł, w tym po zawarciu ugody 980,33 zł. Strona powodowa podała ponadto, iż pozwana podpisując ugodę wyraziła zgodę również na zaproponowany przez powoda sposób podziału wpłat na poszczególne zadłużenia które obejmowała. Pozwana nie wywiązała się z przedmiotowej umowy nie spłaciła roszczeń w całości. Konsekwencją powyższego powód zmuszony jest do dochodzenia swoich roszczeń na drodze postępowania sądowego. Powód podkreślił, iż zawarta uгода stanowi dowód uznania roszczenia jak i

określenia nowego terminu wymagalności zobowiązania pozwanej. Strony te same ugody zmodyfikowały warunki spłaty zobowiązania określając nowy dla tego zobowiązania terminy spłaty w wskazanych w ugodzie ratach. W związku z tym z ostrożności procesowej strona powodowa podała, iż nie zachodzi okoliczność w postaci przedawnienia roszczenia, ponieważ okres przedawnienia należy wówczas liczyć od momentu wynikającego z niedochowania warunków umowy ugody. Bowierni zwierając umowę ugody strony dokonały istotnej zmiany nie tylko w zakresie warunków spłaty zobowiązania, ale również terminu wymagalności roszczenia.

Postanowieniem z dnia 30 września 2015r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie, z uwagi na stwierdzenie braku podstaw wydania nakazu zapłaty.

Pismem z dnia 09 listopada 2015 r. strona powodowa uzupełniła braki formalne oraz podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 grudnia 2014r. spółka (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła z stroną powodową umowę szczegółową. Art. 1 umowy stanowił, iż: „, na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29.04.2010r. („Umowa ramowa”) oraz w związku z rozstrzygnięciami negocjacji przeprowadzonych przez strony w terminie od 19.11.2014r. do 04.12.2014r. strony ustaliły, że postanowieniami niniejszej umowy szczegółowej zostaną objęte wierzytelności wskazane w liście wierzytelności stanowiącej załącznik nr 1 do niniejszej umowy szczegółowej, odzwierciedlający stan wierzytelności na dzień 16.12.2014r.”.

Dowód- umowa szczegółowa – k. 11-13.

W dniu 20 maja 2013r. M. F. oraz powód zawarli ugodę, która dotyczyła wierzytelności nabytych przez powoda na podstawie art. 509 k.c., tj.

- od (...) Bank (...) S.A, a wynikających z umowy zawartej w dniu 10 marca 2008r.(nr (...)) , w wysokości 295,77 zł ,
- od (...) (...) S.A., a wynikających z umowy zawartej w dniu 18 października 2005r. (nr (...)), w wysokości 2365,90 zł.

Strony ugody zgodnie oświadczyły, iż wierzytelności są wymagalne i na dzień zawarcia ugody wynoszą łącznie 2661,67 zł. Powód zastrzegł sobie prawo naliczania odsetek od kapitału zadłużenia. Pozwana uznała te wierzytelności i zobowiązała się do ich spłaty w kwocie 3488,60 zł w terminie określonym w harmonogramie spłat. Powód oświadczył, iż wpłata przez pozwaną kwoty 3488,60 zł w terminie zgodnie z ugodą wyczerpuje jego roszczenia wobec pozwanej. Wpłaty dokonane w związku z realizacją postanowień ugody zaliczane były w pierwszej kolejności na najstarsze niespłacone raty harmonogramu spłat proporcjonalnie do wysokości rat wierzytelności objętych ugodą w następujący sposób:

- zobowiązania nabyte od (...) Bank (...) S.A -11.1%,
- zobowiązania nabyte od (...) (...) S.A-88,9%.

Zgodnie § 11 ugody w razie niedotrzymania jej warunków, co do ustalonych terminów spłaty lub/i wysokości wpłat zadeklarowanych w harmonogramie spłat, wierzyciel może uznać to jako naruszenie istotnych warunków ugody, w skutek czego ugodą straci moc, a sprawy nią objęte bez dodatkowego wezwania mogą zostać skierowane na drogę postępowania sądowego.

Dowód- ugodą nr 3005708/2013- k. 14.

Pismem z dnia 16 marca 2015r. strona powodowa wezwała M. F. do uregulowania zaległych rat ugody nr 3005708 w kwocie 100 zł, których termin płatności upłynął w dniu 26 lutego 2015r. Powód oświadczył, iż na dzień 16 marca 2015r. zadłużenie pozwanej wynosiło 2245,91 zł.

Dowód- kserokopia wezwania do zapłaty z dnia 16.03.2015r. – k. 15.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwana zachowała postawę całkowicie bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiła się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c..

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje, bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

Ciężar dowodowy we wskazanym zakresie spoczywał zatem na stronie powodowej. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Tymczasem strona powodowa – zdaniem Sądu - nie udowodniła, po pierwsze, legitymacji czynnej, po drugie, nie wykazała również swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej i jej wysokość, jak też swoją legitymację czynną.

Strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej legitymacja procesowa czynna w procesie. Na to okoliczność została bowiem dołączony dokument pt. „Umowa szczegółowa”. Dokument ten jest tylko uzupełnieniem umowy ramowej z dnia 29.04.2010r, której powód nie dołączył. Jednak mając na wadze zasady wykładni woli stron umowy- art. 65 § 1 k.c.- można określić, iż zgodnym zamiarem stron było zawarcie umowy przelewu wierzytelności wskazanych w załączniku nr 1. Strona powodowa jednak nie dołączyła niniejszego załącznika. W związku z czym Sąd nie był

w stanie ustalić ponad wszelką wątpliwość, czy faktycznie powód nabyła wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu. Tym bardziej, iż umowa cesji została zawarta z pomiędzy stroną powodową a (...) S.A., a wierzytelność – jak zapewnia powód- wynika z umowy zawartej przez pozwaną z (...) (...) S.A. Należy pokreślić, iż samo zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem na istnienie wierzytelności, a zwłaszcza na realne wykonanie świadczenia, skutkującego obowiązkiem zapłaty za jego spełnienie.

Tym samym w niniejszej sprawie brak jest także jakichkolwiek miarodajnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że doszło do przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanej na rzecz strony powodowej. Za taki bowiem nie można uznać ponad wszelką wątpliwość dowodu z umowy szczegółowej z dnia 17 grudnia 2014r., skoro nie wykazano, iż dochodzona wierzytelność była jej przedmiotem. Dokument ten stanowi jedynie potwierdzenie, iż został on sporządzony. Zdaniem Sądu orzekającego dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie umowa cesji wierzytelności, a przy tym w pełni kompletna, zawierająca wykaz przejętych wierzytelności.

Na podstawie załączonych do sprawy dokumentów Sąd nie jest w stanie stwierdzić czy pozwana posiadała w ogóle jakiegokolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela. Na uzasadnienie żądania strona powodowa nie przedłożyła umowy z (...) (...) S.A. z dnia 18.10.2005r., oraz dowodu iż dysponentem zobowiązań z niej wynikających jest (...) S.A. Powód nie przedstawił więc żadnych dokumentów źródłowych, wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanej. Nie wiadomo bowiem natomiast, co jest podstawą należności w kwocie 1738,90 zł.

Za dowód potwierdzający powyższe nie można uznać ugody zwartej przez strony w dniu 20 maja 2013r. Nie wynika z niej dokładnie jakiej wysokości była wierzytelność chodzona w niniejszym postępowaniu. Umowa stron dotyczyła licznych zobowiązań i różnych tytułów.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanej, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia dochodzonych wierzytelności, jak i skutecznego dokonania ich przelewu na jej rzecz, należało powództwo oddalić.